

Magyar példa, itthoni igazolás kell? Hát nem Krúdy Gyula a legnagyobb prózaírónk? „Van valami meghökkentő aránytalanság — írja Hevesi Krúdyról — a mondanivaló vékonyka ere és a tündöklő szökökút között, amelyben ez a vékony ér a költészet nagyszerű gépezetében átalakul.” Öngazoló Krúdy-tanulmányában egyetlen tételt bizonyít: ha Krúdynak erőteljesebb emberalkotó, meseszövő képzelete volna, nem tudná olyan szabadon, fölényesen, gazdagon átadni a regényt önmagának és a hangjának. Krúdyban a lényeg a mellékesbe, a dekorációba menekül. Krúdy Gyula, az „együgyű különc”, sugárzóan okossá, modern íróvá, nagyszerű realistává válik, mihelyt leír egy hasonlatot. A hasonlataiból, a képeiből, sőt egy-egy szavából derül ki, hogy élt, látott, tapasztalt. Krúdyban a „másodrendűvel”, a „mellékessel” nem tud betelni az ember.